

sparet visse Beløb, som efter hans Mening burde være udgivet. Det ærede Medlem havde slet ikke behøvet at sige, hvilke Beløb det var, for saa snart der er Tale om Udgifter, som efter det ærede Medlems Mening ikke burde være sparet, men udgivet, ved jo alle, at det er Militærudgifter. Over denne Besparelse, som kritiseredes her meget svagt og efter min Opfattelse ganske ubegrundet af det ærede Medlem, fældede det ærede Medlem nogle Taarer, lidt efter blandede det ærede Medlem Hr. Korsgaard sine Taarer med det ærede Medlem Hr. N. Neergaards, og saaledes forenedes de endnu en Gang paa dette Omraade. Jeg vil nu haabe, at det ærede Medlem for sidste Gang har grædt over dette, og at han ligesom sin Forgænger, Kongen af Thule, vil kaste det Sølvbæger, hvori disse Taarer er faldet, ud i Kanalen her og lade det synke til Bunds og forsvinde. Men højt sandsynlig er det jo, at der skal grædes paa Sommerens Vælgermøder over dette frygtelige, at man har sparet et Par Millioner, som kunde have været anvendt til militære Formaal, der ventes maaske en stor Grædeceremoni i saa Henseende. Men jeg tror, jeg tør sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — hvad jeg her siger, gælder ham og ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard —, at hvor kraftigt han end græder for, vil Vælgerne af hans Parti græde med ham med tørre Taarer. For det er jo nok saaledes, at man kan lade sig foranledige af politiske Grunde til at begræde det, der er sket, men de Realister, som Venstres Vælgere er, vil kun begræde det med tørre Taarer, for de vil sige som saa: 2½ Mill. Kr. sparet er dog bedre end 2½ Mill. Kr. givet ud til Kanoner.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa Spørgsmaalet om det Budget, som var vedtaget for indeværende Aar, og paa, om det nu vilde holde. Det er klart, at det ærede Medlem søgte at svække Grundlaget og beklagede, at det var saa svagt. Men ogsaa her maa man jo bringe i Erindring, at naar Grundlaget ikke er stærkere, end det er, skyldes det den Omstændighed, at der er visse Udgifter, som kunde være sparet, men som det ærede Medlem ikke vilde spare, de samme, over hvis Besparelse i forrige Aar han fældede sine Taarer. Det ærede Medlems Regnestykke var dette: Et Overskud vedtaget paa Finansloven paa 10⅓ Mill. Kr., et Udbytte af Luksuskatter paa 6½ Mill. Kr., tilsammen 16,8 Mill. Kr. Derfra Pensionslov og Konjunkturtillæg paa tilsammen 10 Mill. Kr. Til Rest et Overskud paa 6,8 Mill. Kr. Jeg indskyder, at jeg for mit Vedkommende

haaber, at det maa kunne lykkes at naa til et Resultat, hvorved det for Konjunkturtillæg og Stedtillæg foreslaaede samlede Beløb, det, som man efter et stort Flertals Opfattelse har ment, at Tjenestemændene efter deres nuværende Stilling og Lønforhold og efter Pristilstanden burde have, maa komme til Udbetaling. Altsaa, det samlede Overskud bliver henimod 7 Mill. Kr. Men hvis det ærede Medlem og hans Parti paa Militærbevillingerne havde indtaget en mere forstaaende Stilling, vilde dette Overskud have været omtrent fordoblet og altsaa Grundlaget for Balancens Holdbarhed være meget forstærket.

Men selv om Grundlaget altsaa ikke er saa stærkt, som den højtærede Finansminister havde ønsket, er dog det ærede Medlem Hr. Korsgaard klar over, at det Aar, som vi lige har passeret, staar langt svagere end det, som vi nu bevæger os ind i, og han grubler over, hvad der kan være Aarsagen dertil. Han siger med en lidt ejendommelig Sammenstilling, at ligesom han nødigt vilde give det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for meget i den foregaaende Tid, vil han nødigt give den højtærede Finansminister Hr. Bramsnæs for lidt nu. Imidlertid forekommer det mig, at alle hans Bestræbelser dog gik ud paa at give den højtærede nuværende Finansminister for lidt. Han spurgte: Hvad er Grunden til, at det kommende Aar byder bedre Vilkaar end det svundne? Og han svarede selv, at det kunde jo være Tilfældigheder og saadant; naar han saa paa Udgiftsbesparelserne, syntes han ikke, han kunde se noget stort Resultat af den højtærede Finansministers Virksomhed, og saa han efter Indtægtsforøgelse, kunde han slet ikke finde dem. Under denne uheldige Søgen kom han i hvert Fald ikke til noget Resultat, som kunde vise, at den højtærede Finansminister havde Andel i dette bedre Resultat.

De, der har siddet i Finansudvalget, tror jeg ikke desto mindre maa sige, at den højtærede Finansminister virkelig som Finansminister har holdt ganske overordentlig stærkt igen og ikke blot paa smaa Ting, men ogsaa paa store. Vi ved alle, hvilke Krav der kommer, og vi ved, hvilke Krav der har været, og vi ved til syvende og sidst ogsaa, hvilke Krav der er blevet afvist. Det forekommer mig, at overfor Spørgsmaalet om Udgiftssiden havde den højtærede tidligere Finansminister den sædvanlige finansministerielle Udtalelse i Munden: „nu maa vi afvise alle Krav, og jeg opfordrer det høje Ting til at bistaa mig ved at staa fast“; men den højtærede tidligere